

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 14C/212/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313207171
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2016:4313207171.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou JUDr. Lenkou Kostolanskou, v spore žalobcov: 1. Q. R., B.. XX. XX. XXXX, X. Ž.Q., P. J. X, 2. T.. Z. R.O., B.. XX. XX. XXXX, X. Ž., P. J. X, zast. Q. R. ako zákonným zástupcom, obaja právne zast. JUDr. Gabrielou Košudovou, advokátkou, so sídlom Nitra, Farská 46, proti žalovaným: 1. L. X., B.. XX. XX. XXXX, X. W., W. XXX, zast. JUDr. Janou Ondrášikovou, advokátkou, so sídlom Levice, Bernolákova 12, 2. KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Félixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8/A, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni v 1. rade nemajetkovú ujmu vo výške 13.540 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v 2. rade nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu 897,18 eura, predstavujúcu trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V ostatných častiach súd žalobu z a m i e t a .

V. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

VI. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za žalobu v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy vo výške 904 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za žalobu v časti týkajúcej sa trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 52,50 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 16. 04. 2013 sa žalobcovia domáhali náhrady škody a nemajetkovej ujmy z trestného činu. Dôvodili tým, že dňa 22. 10. 2011 v čase o 4.00 hod. bol ich manžel a otec - neb. Z. R., B.. XX. XX. XXXX, účastníkom dopravnej nehody, ku ktorej došlo tak, že v uvedenom čase medzi obcami Veľký Dvor a Nýrovce, žalovaný v 1. rade viedol osobné motorové vozidlo zn. Alfa Romeo s evidenčným číslom I. XXXCB v smere od Veľkého Dvora do Nýroviec, pričom v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu motorového vozidla neskoro spozoroval pred ním v reflexnej veste jazdiaceho a riadne osvetleného cyklistu Z. R., prednou časťou vozidla narazil do zadnej časti bicykla, čím porušil

ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho bol Z. R. po zrážke odhodnený do pravej priekopy vedľa vozovky, pričom utrpel z lekárskeho hľadiska smrteľné zranenia, ktorým na mieste podľahol, pričom podľa znaleckého posudku jeho smrti sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej a odbornej pomoci. Za tento skutok bol žalovaný v 1. rade rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 26. 06. 2012 sp. zn. 3T 119/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. 06. 2012, uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a žalobkyňa v 1. rade bola odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

2. V zmysle poslednej úpravy petitu, uskutočneného na pojednávaní konanom dňa 13. 07. 2016, žalobcovia žiadali súd, aby uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyňu v 1. rade pozostalostnú úrazovú rentu od 22. 10. 2011 do 31. 07. 2016 v sume 18.591,39 eura (rok 2011 od 22. 10. 2011 do 31. 12. 2011 suma 302 eur mesačne, spolu 701,42 eura), (rok 2012 od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2012 suma 311,97 eura mesačne, spolu 3.743,64 eura), (rok 2013 od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2013 suma 321,49 eura mesačne, spolu 3.857,88 eura), (rok 2014 od 01. 01. 2014 do 31. 12. 2014 suma 328,88 eura mesačne, spolu 3.946,56 eura), (rok 2015 od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015 suma 333,22 eura mesačne, spolu 3.998,64 eura), (rok 2016 od 01. 01. 2016 do 31. 07. 2016 suma 334,75 eura, spolu 2.343,25 eura) spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 1.949,30 eura od 11. 05. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 06. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 07. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 08. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 09. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 10. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 11. 2012 do zaplattenia, zo sumy 311,97 eura od 01. 12. 2012 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 01. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 02. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 03. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 4. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 05. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 06. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 07. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 08. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 09. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 10. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 11. 2013 do zaplattenia, zo sumy 321,49 eura od 01. 12. 2013 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 01. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 02. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 03. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 04. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 05. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 06. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 07. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 08. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 09. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 10. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 11. 2014 do zaplattenia, zo sumy 328,88 eura od 01. 12. 2014 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 01. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 02. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 03. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 04. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 05. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 06. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 07. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 08. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 09. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 10. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 11. 2015 do zaplattenia, zo sumy 333,22 eura od 01. 12. 2015 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 01. 2016 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 02. 2016 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 03. 2016 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 04. 2016 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 05. 2016 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 06. 2016 do zaplattenia, zo sumy 334,75 eura od 01. 07. 2016 do zaplattenia, počnúc dňom 01. 08. 2016 sumu 334,75 eura mesačne každoročne navýšenú o zákonnú valorizáciu a žalobcovi v 2. rade od 22. 10. 2011 do 31. 07. 2016 v sume 9.726,34 eura (rok 2011 od 22. 10. 2011 do 31. 12. 2011 suma 158 eur mesačne, spolu 366,97 eura), (rok 2012 od 01. 01. 2012 do 31. 12. 2012 suma 163,21 eura mesačne, spolu 1.958,52 eura), (rok 2013 od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2013 suma 168,19 eura mesačne, spolu 2.018,28 eura), (rok 2014 od 01. 01. 2014 do 31. 12. 2014 suma 172,06 eura mesačne, spolu 2.064,70 eura), (rok 2015 od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015 suma 174,33 eura mesačne, spolu 2.091,96 eura), (rok 2016 od 01. 01. 2016 do 31. 07. 2016 suma 175,13 eura, spolu 1.225,91 eura) spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 1.019,81 eura od 11. 05. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 06. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 07. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 08. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 09. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 10. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 11. 2012 do zaplattenia, zo sumy 163,21 eura od 01. 12. 2012 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 01. 2013 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 02. 2013 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 03. 2013 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 04. 2013 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 05. 2013 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 06. 2013 do zaplattenia, zo sumy 168,19 eura od 01.

07. 2013 do zaplataenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 08. 2013 do zaplataenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 09. 2013 do zaplataenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 10. 2013 do zaplataenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 11. 2013 do zaplataenia, zo sumy 168,19 eura od 01. 12. 2013 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 01. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 02. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 03. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 04. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 05. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 06. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 07. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 08. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 09. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 10. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 11. 2014 do zaplataenia, zo sumy 172,06 eura od 01. 12. 2014 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 01. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 02. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 03. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 04. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 05. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 06. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 07. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 08. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 09. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 10. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 11. 2015 do zaplataenia, zo sumy 174,33 eura od 01. 12. 2015 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 01. 2016 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 02. 2016 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 03. 2016 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 04. 2016 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 05. 2016 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 06. 2016 do zaplataenia, zo sumy 175,13 eura od 01. 07. 2016 do zaplataenia, počnúc dňom 01. 08. 2016 sumu 175,13 eura mesačne každoročne navýšenú o zákonnú valorizáciu. Okrem toho žiadali, aby súd žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni v 1. rade v sume 23.540 eur a žalobcovi v 2. rade v sume 15.000 eur, ako aj náhradu trov poškodených v trestnom konaní pod sp. zn. 3T 119/2012 vo výške 3.672,64 eura a tiež trovy súdneho konania.

3. Predtým súd uznesením zo dňa 04. 11. 2015 č.k. 14C/212/2013-264 v spojení s opravným uznesením zo dňa 10. 03. 2016 č.k. 14C/212/2013-278 konanie v časti úrokov z omeškania zo sumy 23.540 eur nemajetkovej ujmy vo výške 9% a úrokov z omeškania zo sumy 15.000 eur vo výške 9% zastavil a tiež pripustil zmenu návrhu.

4. Nárok titulom pozostalostnej úrazovej renty si uplatnili u žalovaného v 2. rade listom zo dňa 21. 05. 2012, v rámci ktorého zaslali potvrdenie o dennom vymeriavacom základe nebohého, ktorý podľa potvrdenia jeho zamestnávateľa bol vo výške 19,3602 eura a zároveň svoj nárok špecifikovali tak, že požadovali žalobkyňa v 1. rade 314,06 eura mesačne a žalobca v 2. rade 157,03 eura mesačne. V súvislosti s uplatneným nárokom žalovaný v 2. rade vo svojom stanovisku zo dňa 19. 06. 2012 oznámil, že žiadosti o výplatu nemôže vyhovieť z dôvodu, že nebohý manžel nemal v čase svojej smrti voči nim vyživovaciu povinnosť určenú súdom.

5. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1. rade odôvodnili § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 2. rade § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

6. Žalobcovia mali za to, že manželstvo žalobkyne v 1. rade s nebohým bolo uzatvorené dňa 21. 11. 1998 a bolo po dobu 13 rokov harmonické a to až do manželovej smrti riadne plnilo všetky svoje funkcie tak, ako vyplývajú zo zákona o rodine. Počas trvania manželstva sa narodil žalovaný v 2. rade a všetci žili v spoločnej domácnosti v polovici rodinného dvojdomu, ktorý nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva manželov dňa 30. 08. 2011. Vzájomné vzťahy boli veľmi dobré a tvorili rodinu s vypestovaným citovým zázemím bez problémov a konfliktov. Priemerný čistý mesačný príjem nebohého v roku 2011 bol vo výške cca 560 eur a odôvodnené potreby rodiny boli uspokojované z peňažného príjmu nebohého a formou nepeňažného plnenia žalobkyňou v 1. rade a to tak, že nebohý v čase smrti spotreboval zo svojho príjmu sumu 100 eur (strava 90 eur, ošatenie 5 eur, hygienické a čistiace potreby 5 eur), žalobkyňa v 1. rade z príjmu nebohého spotrebovala sumu 302 eur (strava 90 eur, ošatenie 7 eur, hygienické a čistiace potreby 10 eur, náklady na bývanie 110 eur, splátky úveru 85 eur), žalobca v 2. rade mal odôvodnené potreby vo výške 180 eur (strava 100 eur, ošatenie 20 eur, hygienické a čistiace potreby 5 eur, náklady na bývanie 55 eur), pričom v roku 2011 bol vyplácaný prídavok na dieťa vo výške 22,01 eura mesačne, v dôsledku čoho vyživovacia povinnosť nebohého bola vo výške 158 eur mesačne. S poukazom na uvedené požadovali mesačnú sumu pozostalostnej renty v tejto výške a zvyšovanú o príslušné percentá. Pri nemajetkovej ujme mali za to, že spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, a preto ju žiadali spoločne a nerozdielne od žalovaných. Pri náhrade trov poškodeného v trestnom konaní mali za

to, že v trestnom konaní ich právny zástupca vykonal úkony: 10. 01. 2012 a 22. 01. 2012 prevzatie a príprava právneho zastúpenia a nazretie do vyšetrovacieho spisu, 30. 01. 2012 spísanie uplatneného nároku poškodených, 17. 02. 2012 účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu, 19. 03. 2012 účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu, t.j. 4 úkony a vychádzali z toho, že si uplatnili náhradu vecnej škody a nákladov spojených s pohrebom v celkovej výške 1.604,32 eura, pozostalostnú úrazovú rentu vo výške 205 eur mesačne a 159 eur mesačne, ako aj nemajetkovú ujmu, a preto náhradu trov žiadali vo výške 3.672,64 eura. Okrem toho predmetom nároku boli aj úroky z omeškania odo dňa 11. 05. 2012, t.j. od prvého dňa nasledujúceho po márnom uplynutí trojmesačnej lehoty podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorá uplynula dňa 10. 05. 2012. Úroky z omeškania si uplatnili podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 15. 01. 2009 v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení nariadenia č. 586/2008 Z.z. a nariadenia č. 281/2010 Z.z. vo výške určenej zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. ku dňu 11. 05. 2012 (1% p.a.) navýšenie o 8 percentuálnych bodov, tzn. vo výške 9% ročne.

7. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe písomne nevyjadril.

8. Až po nariadení pojednávania zaslal prostredníctvom právnej zástupkyne záverečné návrhy a žiadal žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

9. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že v zmysle § 448 Občianskeho zákonníka fyzická osoba, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciú povinnosť, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. V zmysle § 93 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti. V zmysle ods. 2 suma pozostalostnej úrazovej renty alebo úhrn súm pozostalostných úrazových rent po tom istom poškodenom nesmie presiahnuť sumu úrazovej renty, na ktorú mal alebo by mal poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti. To platí aj vtedy, ak poškodený bol poberateľom úrazovej renty z dôvodu nižšieho percentuálneho poklesu pracovnej schopnosti. S poukazom na uvedené nespochybnil skutočnosť, že nebohy mal voči žalobcom v čase svojej smrti vyživovaciú povinnosť, a teda nepopieral existenciu nárokov žalobcov na výplatu pozostalostnej úrazovej renty, sporná bola len žalobcami uplatnená výška pozostalostnej úrazovej renty. Pokiaľ za života poškodeného nedošlo k stanoveniu jeho vyživovacej povinnosti súdnym rozhodnutím, súd v konaní o náhradu škody bude existenciu vyživovacej povinnosti skúmať ako predbežnú otázku. Považoval za potrebné upozorniť na skutočnosť, že sociálnej poisťovni refundovali dôchodkové dávky vyplácané žalobcom formou vdovského a sirotského dôchodku, čo bolo potrebné zohľadniť pri určení výšky pozostalostnej úrazovej renty, pretože náklady na výživu sa poskytujú v sume rozdielu vyživovacej povinnosti a dávok hradených dávkami sociálneho zabezpečenia poskytovanými z toho istého dôvodu. Pokiaľ išlo o náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka mal za to, že nemajetkové ujma nie je škoda, a preto nebola krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Bezprostredne s otázkou rozsahu poistného krytia súvisela aj otázka existencie pasívnej legitimácie poisťovne. Pokiaľ išlo o náhradu trov poškodených v trestnom konaní uviedol, že tieto u žalovaného v 2. rade uplatňované neboli a uvedený nárok nebol krytý povinným zmluvným poistením, nakoľko v zmysle § 4 ods. 1 písm. c) sa z povinného zmluvného poistenia uhrádzajú účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a) b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 5 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poistné plnenie, pričom uvedené sa nevzťahovalo na právne zastúpenie poškodeného v trestnom konaní, kde si uplatňoval nároky. Následne v ďalšom vyjadrení k náhrade trov poškodených uviedol, že trovy poškodeného v trestnom konaní nemožno považovať za účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov. Bolo zrejmé, že v prípade nárokov ako sú pozostalostná úrazová renta a nemajetková ujma, tieto vzhľadom na závažnosť problematiky, nebudú poškodeným priznané v trestnom konaní a poškodení budú odkázaní na občianske súdne konanie, čo museli predpokladať.

10. K vyjadreniu žalovaného v 2. rade zaujali stanovisko žalobcovia a uviedli, že podmienky vzniku nároku na vdovský, resp. sirotsky dôchodok určuje zákon o sociálnom poistení, v dôsledku čoho tieto nároky nevyplývajú z toho istého dôvodu, aj keď vznikli v súvislosti s identickou udalosťou. Rovnako

tak nesúhlasili s námietkou pasívnej legitímácie žalovaného v 2. rade. Čo sa týkalo náhrady trov poškodeného v trestnom konaní, zdôraznili, že si náhradu uplatnili listom zo dňa 10. 02. 2012 a žalovaný v 2. rade nesplnil svoje povinnosti podľa § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z.z., keďže ich nikdy nevyzval na predloženie potrebných dokladov, v dôsledku čoho nikdy nezačal prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a do troch mesiacov odo dňa ich oznámenia o škodovej udalosti neskončil prešetrovanie, ani neposkytol písomné vysvetlenie dôvodov.

11. Súd vec prejednal na nariadených pojednávaniach, posledné sa uskutočnilo dňa 13. 07. 2016 v neprítomnosti strán sporu podľa § 180 CSP.

12. Žalobkyňa v 1. rade pri svojom výsluchu uviedla, že je vyučená predavačka a je evidovaná na úrade. Momentálne potreby zabezpečuje z finančných prostriedkov v sume okolo 470 eur mesačne, ktoré sú z titulu rodinných prídavkov, sirotského a vdovského dôchodku. Otec so synom, ktorý mal v tom čase 12 rokov, mali veľmi dobrý vzťah. Čo sa týkalo jej zdravotného stavu, nemôže sa zamestnať, nakoľko chodí po nemocniciach, po lekároch, má problémy s chrbticou. Čo sa týkalo syna, tak syn traumy prekonal spolu s ňou a krstným otcom, jej bratom, osobitne nejakého lekára nepotreboval, avšak sa mu venoval školský psychológ a učiteľia. Pred smrťou manžela bol príjem 560 eur a rodinné prídavky vo výške 25 eur. Ohľadom invalidného dôchodku uviedla, že o tento žiadala pred 6 rokmi, ale chýbali jej 2 % na priznanie invalidného dôchodku.

13. Žalovaný v 1. rade na pojednávaní oľutoval svoje konanie a k právnomu posúdeniu veci na poslednom pojednávaní uviedol, že sa pridrižiava záverečného návrhu, predloženého súdu v listinnej podobe. Pokiaľ išlo o určenie alebo nárok na pozostalostnú úrazovú rentu žalobcom, trval na tom, že v zmysle § 92 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení pozostalostná úrazová renta vzniká osobe, voči ktorej mal poškodený v čase úmrtia vyživovaciú povinnosť určenú súdom a v čase úmrtia nedovšil dôchodkový vek, alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok. Renta má slúžiť ako náhrada škody tým osobám, voči ktorým mal poškodený v čase smrti vyživovaciú povinnosť určenú súdom. Podľa jeho názoru pokiaľ nebola vyživovacia povinnosť určená súdom, nebolo možné v danom prípade pozostalostnú úrazovú rentu účastníkom priznať. Pripomenul, že pokiaľ by aj bola určená suma pozostalostnej úrazovej renty, nesmie byť táto vyššia ako renta, na ktorú by mal poškodený nárok, ak by mal úplnú stratu schopnosti vo výške 100 %. V zhode s názorom súdu uviedol, že pri určovaní pozostalostnej úrazovej renty musí súd prihliadať na to, že žalobkyňa v 1. rade poberá vdovský dôchodok a žalobca v 2. rade poberá sirotsky dôchodok. Tvrdil, že tieto príjmy zabezpečujú výživu žalobcom, najmenej takú ako bola v rozsahu pred smrťou ich manžela a otca, nakoľko presahujú sumu 330 eur mesačne. Vychádzal z toho, že v žalobe uviedli spotrebovanie mzdy poškodeného účelovo. Tiež bolo treba zohľadniť skutočnosť, že smrťou poškodeného ostali len dvaja členovia domácnosti a že náklady na bývanie sa aj týmto oproti predchádzajúcemu obdobiu znížili. Podľa jeho názoru nebolo možné prihliadať na to, že rodina žalobcov spláca splátky úveru, nakoľko oproti úveru nadobudli majetkovú hodnotu v podobe bytu v osobnom vlastníctve. Vzatie úveru za finančnej situácie rodiny počas života poškodeného podľa jeho názoru bolo rizikom, keďže rodina žila len z jeho príjmu. Napriek tomu splátky úveru neboli poisťené. Tiež poukázal na to, že splátky úveru skončia v januári v roku 2017. Vyhovením žaloby v časti nároku úrazovej renty by dvaja žalobcovia v súčasnosti požívali príjmy vo výške najmenej 500 eur z renty a vo výške najmenej 380 eur z dôchodkového poistenia, čo spolu predstavuje sumu 880 eur mesačne a za danej situácie by potom nemohlo ísť o náhradu škody, ale o nedôvodné obohacovanie sa na strane žalobcov. V priebehu konania bolo poukazované aj na nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne, pričom podľa staršieho rozhodnutia Sociálnej poisťovne bola miera jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť stanovená v rozsahu 35 %. Poukázal pritom na to, že žalobkyňa v 1. rade nepožiadala Sociálnu poisťovňu o prehodnotenie zdravotného stavu a schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, teda nepožiadala opakovane o priznanie invalidného dôchodku. Jej nepriaznivý zdravotný stav tu bol už pred škodnou udalosťou. Ako zdravotne ťažko postihnutá by mala aj prednosť pri zabezpečovaní alebo hľadaní zamestnania, bola by uprednostnená, mohla by sa napríklad zamestnať v chránenej dielni. Pokiaľ išlo o priznanie nemajetkovej ujmy ponechal rozsah na úvahu súdu a poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/149/2015 zo dňa 11. 02. 2016, kde tento súd druhej inštancie sa vyporiadaval s eurokomfortným výkladom pojmu náhrady škody na zdraví. Tiež poukázal na skôr uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C 22/2012, ako aj na druhú smernicu Rady 84/5/EHS, ktorá dopĺňa prvú smernicu rady 72/166/EHS, ktorá stanovuje povinné krytie niektorých škôd, medzi ktoré patrí ujma na zdraví v určitých minimálnych sumách. V súlade s článkom 1 odsek 1 druhej smernice sa podľa názoru súdu medzi škodami, ktoré musia byť kryté povinným zmluvným poistením

nachádza najmä ujma na zdraví. Súdny dvor upresňuje, že ujma na zdraví predstavuje akúkoľvek ujmu, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. V dôsledku toho medzi škody, ktoré sa musia nahradiť v súlade so všetkými smernicami patrí aj nemajetková ujma, ktorej náhradu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné aj v predmetnom spore a týmto právom je Občiansky zákonník, ktorý v § 11 a 13 priznáva nárok na náhradu nemajetkovej ujmy utrpenej v dôsledku úmrtia blízkej osoby. Nerešpektovanie rozhodnutí súdneho dvora, Rady EÚ alebo komisie, ktoré je záväzná pre strany, by zakladalo napr. aj dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. e) CSP. Pokiaľ išlo o náhradu trov konania ponechal aj túto otázku na úvahu súdu.

14. Žalovaný v 2. rade sa pridržiaval svojich písomných vyjadrení a tiež uviedol, že s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Co 15/97 až právoplatnosťou rozhodnutia o priznaní nároku a teda neplnení po právoplatnosti sa možno dostať do omeškania, do tej doby nie je možné hovoriť o vzniku omeškania z plnenia. Na pojednávaní konanom dňa 13. 07. 2016 doplnil, že je potrebné pri pozostalostnej úrazovej rente predbežne posudzovať priznanie výživného a to v intenciách obdobne ako pri posudzovaní priznávania výživného. Čo sa týkalo výpočtu výživného v žalobe, uviedol, že je zrejmé, že tieto výdavky jednotlivých členov rodiny, prípadne vzájomná vyživovacia povinnosť manželov, boli určené v takej výške, aby nedošlo k prekročeniu maximálnej sumy pozostalostnej úrazovej renty, ktorej sa možno domáhať a to v zmysle § 93 ods. 2 Zákona č. 461/2003 o sociálnom poistení. Obdobne súhlasil, že od ešte požadovanej pozostalostnej úrazovej renty je potrebné odrátať a zohľadniť už vyplácané dávky zo Sociálnej poisťovne, ktoré žalovaný v 2. rade titulom regresného nároku Sociálnej poisťovni uhrádza tak, ako mu to zákon o povinnom zmluvnom poistení ukladá. Čo sa týkalo trov žalobcov v trestnom konaní, podľa jeho názoru a s poukazom na § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla za účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením sa považujú také náklady, ktoré vznikli pri uplatňovaní nárokov podľa písm. a), b) a d), t.j. škody na zdraví a nákladov pri usmrtení škody vzniknutej poškodením, odcudzením, stratou veci, alebo ušlého zisku, avšak výlučne v prípade, ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) toho zákona, alebo neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie alebo neoprávnene krátil poskytnuté plnenie. Ako je zrejmé zo samotného žalobného návrhu, žalobcovia si príslušné nároky uplatnili v trestnom konaní dňa 30. 01. 2012, pričom u žalovaného v 2. rade si tieto nároky uplatnili dňa 10. 02. 2012, kde následne 18. 04. 2012 žalovaný v 2. rade uhradil škodové nároky, ktoré považoval za nesporné a aj z uvedenej chronológie a znenia príslušného zákonného ustanovenia mal za to, že za tieto účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením bolo možné považovať až prípadné náklady vzniknuté v rámci občianskoprávneho konania, pokiaľ si žalovaný v 2. rade nespĺnil svoju povinnosť. Poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade nebol účastníkom trestného konania. Čo sa týkalo náhrady nemajetkovej ujmy, naďalej zotrvával na svojom stanovisku o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade, kde pokiaľ žalobcovia a aj žalovaný v 1. rade poukazujú na rozhodnutia všeobecných súdov, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31. 03. 2016, kde sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou možného výkladu pojmu škody na zdraví podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení a to už v čase po rozsudku Európskeho súdneho dvora vo veci V., kde skonštatoval, že vzhľadom na aktuálnu a nemeniacu sa de facto vnútroštátnu právnu úpravu, týkajúcu sa poistenia zodpovednosti za škodu, nebolo ani v tomto rozsudku dôvodné pristúpiť alebo akceptovať extenzívny výklad pojmu škoda na zdraví tak, že by tento mal zahŕňať aj nemajetkovú škodu pozostalých po obetiach dopravných nehôd. Najvyšší súd SR sa zaoberal aj otázkou možnosti priamej aplikácie smerníc EÚ, kde taktiež konštatoval, že vzhľadom na právny charakter poisťovateľov ako súkromnoprávných osôb, ako aj poistených ako fyzických alebo právnických osôb voči týmto, nebolo možné priznať smerniciam EÚ priame účinky, nakoľko tieto zaväzovali výlučne členský štát. Uviedol taktiež, že nakoľko Európsky súdny dvor v predmetnom rozsudku vo veci V. nekonštatoval rozpor znenia zákona o povinnom zmluvnom poistení s príslušnými smernicami, ani nezačal voči Slovenskej republike konanie pre nesprávnu transpozíciu smerníc a naďalej ponechal úpravu rozsahu krytia nárokov výlučne na vnútroštátnej právnej úprave. Z tohto dôvodu mal za to, že minimálne v časti nemajetkovej ujmy je žaloba voči žalovanému v 2. rade podaná neoprávnene a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť a to v časti nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, kde vo vzťahu k žalovanému v 1. rade prípadnú náhradu výšky nemajetkovej ujmy ponechal na úvahu súdu.

15. Na pojednávaniach boli vypočutí svedkovia a to za účelom ustálenia nemajetkovej ujmy, pričom svedkyňa X.Q. V., matka žalobkyne v 1. rade a stará matka žalobcu v 2. rade, uviedla, že so zaťom dobre vychádzali, dokonca aj jej manžel, ktorý zomrel v roku 2004. Čo sa týkalo udalosti po smrti zaťka, tak bolo to pre nich ťažké, ale hlavne pre žalobcov, v dôsledku čoho u nich bývali asi tak tri mesiace

a snažili sa im pomáhať - ona so synom. Dodala, že zaľko so žalobkyňou v 1. rade mali vynikajúci manželský vzťah, vyzerali ako stále zamilovaný ľudia. Rovnako mal zaľko dobrý vzťah so žalobcom v 2. rade, trávili spolu veľmi veľa času, veľmi si rozumeli. V období 3 mesiacov po smrti zaľka, bolo to pre nich veľmi ťažké obdobie, žalobkyňa v 1. rade často krát plakala a od tej doby nenadviazala vzťah s nikým. Vo vzťahu k hospodáreniu uviedla, že výplatu brali v hotovosti, posplácali nevyhnutné náklady a oni so synom im pomáhali, keď potrebovali. Záverom poukázala na zlý vzťah k svokrovcovi.

16. Svedok G. V., brat žalobkyne v 1. rade a krstný otec žalobcu v 2. rade potvrdil, že sa venuje žalobcovi v 2. rade. Čo sa týkalo obdobia, kedy mu zomrel otec, dosť sa do seba uzatvoril, bral si vzor z otca a keďže už otec nie je, tak teraz sa na neho díva, ale na otca stále spomína. Vyjadril domnienku, že žalobkyňa v 1. rade a nebohý mali dobré manželstvo. Čo sa týkalo vzťahu so žalobcom v 2. rade tak uviedol, že mali vynikajúci vzťah, vždy sa ponáhlal domov, majstrovali v dielni, opravovali bicykel. Žalobca v 2. rade sa na neho tešil.

17. Svedok Y. R., švagor žalobkyne v 1. rade a strýc žalobcu v 2. rade, uviedol, že ako bratia spolu dobre s nebohým vychádzali, avšak do času, kým sa oženil, možno nejaké 2 roky sa nekontaktovali, bolo to rôzne a keď sa ho spýtal, prečo k nim nechodia, brat mu povedal, že žalobkyňa v 1. rade tomu nie je rada, že by sa navštevovali. Matku aj jeho to veľmi trápilo, že ako to medzi nimi je, pričom dodal, že matka za toto obdobie asi dvakrát videla vnuka. Ohľadom vzťahu nebohého so žalobkyňou v 1. rade uviedol, že nebohý sa nikdy neponosoval, že by spolu zle nažívali. Rovnako tak potvrdil dobrý vzťah nebohého k žalobcovi v 2. rade, mal ho veľmi rád. Záverom vyjadril podozrenie, že žalobkyňa v 1. rade narušila vzťahy a nebohého dirigovala, aby k nim nechodil.

18. Okrem toho sa súd oboznámil s listinnými dôkazmi, nachádzajúcim v spise, prečítaním ich podstatného obsahu a na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový a právny stav:

19. Dňa 21. 11. 1998 došlo k uzatvoreniu manželstva medzi nebohým Z. R. a žalobkyňou v 1. rade. Z manželstva sa dňa XX. XX. XXXX narodil žalobca v 2. rade. Dňa 22. 10. 2011 po zrážke s motorovým vozidlom, ktoré šoféroval žalovaný v 1. rade, nebohý Z. R. utrpel z lekárskeho hľadiska smrteľné zranenia, ktorým na mieste podľahol. Žalovaný v 1. rade rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 26. 06. 2012 č.k. 3T/119/2012 bol uznaný vinným, že dňa 22. 10. 2011 v čase cca 4.00 h medzi obcami Veľký Ďur a Nýrovce viedol osobné motorové vozidlo zn. Alfa Romeo s evidenčným číslom I. v smere od Veľkého Dvora na Nýrovce, pričom v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu motorového vozidla neskoro spozoroval pred ním v reflexnej veste jazdiaceho a riadne osvetleného cyklistu Z. R., prednou časťou vozidla narazil do zadnej časti bicykla, čím porušil ustanovenie § 4 odsek 1 písmeno c) zákona číslo 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho bol Z. R. po zrážke odhodенý do pravej priekopy vedľa vozovky, čím utrpel z lekárskeho hľadiska smrteľné zranenia, ktorým na mieste podľahol, pričom podľa znaleckého posudku jeho smrti sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej a odbornej pomoci, teda inému z nebanlivosti spôsobil smrť a spáchal tento čin závažnejším spôsobom konania, porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 262/2011 Z.z. s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona a za to bol odsúdený podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 262/2011 Z.z. za použitia § 38 odsek 2, 3, § 36 písmeno k), l), § 39 ods. 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, obvinený na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 odsek 1, 2 Trestného zákona sa obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť motorového vozidla akéhokoľvek druhu na dobu 4 roky. Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodenú - žalobkyňu v 1. rade s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konania. Trestný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26. 06. 2012.

20. Z trestného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/119/2012 pritom vyplýva, že žalobcovia si uplatnili nárok poškodených na náhradu škody v trestnom konaní a boli zastúpení právnym zástupcom, ktorý v ich mene a na ich účet vykonal nasledovné úkony:

- príprava a prevzatie zastúpenia dňa 10. 01. 2012 a nazretie do vyšetrovacieho spisu dňa 22. 01. 2012 v rámci oboznámenia sa so spisom,
- uplatnenie nároku poškodených dňa 30. 01. 2012.

Čo sa týkalo úkonov, preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 17. 02. 2012 a 19. 03. 2012, z obidvoch sa zástupkyňa žalobcov ospravedlnila a zúčastnila sa ich priamo žalobkyňa v 1. rade.

21. Dňa 09. 02. 2012 žalovaný v 1. rade uhradil žalobkyni v 1. rade sumu 1.460 eur, poštovou poukážkou.

22. Podaním zo dňa 10. 02. 2012 žalobcovia si u žalovaného v 2. rade uplatnili nárok poškodených na plnenie v zmysle § 15 zák. č. 381/2001 Z.z. a to titulom nároku na náhradu škody podľa § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka, skutočnú škodu, t.j. škodu na bicykli, škodu na ošatení nebohého, spolu v sume 150 eur, primerané náklady spojené s pohrebom spolu v sume 790,44 eura a náklady na zriadenie pomníka v sume 663,88 eura, titulom nároku na náhradu škody podľa § 448 Občianskeho zákonníka, t.j. pozostalostnú úrazovú rentu a to na žalobkyňu v 1. rade v sume 205 eur mesačne od 01. 11. 2011 a na žalobcu v 2. rade v sume 159 eur mesačne od 01. 11. 2011, titulom škody, nemajetkovej ujmy pre žalobkyňu v 1. rade v sume 25.000 eur a pre žalobcu v 2. rade v sume 15.000 eur, titulom právneho zastúpenia poškodených v trestnom konaní.

23. Oznamením o poistnom plnení zo dňa 18. 04. 2012 bolo žalobcom oznámené žalovaným v 2. rade, že dňa 16. 04. 2012 bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti, na základe ktorého predložili v prílohe listu výpočet výšky plnenia a to v sume 150 eur.

24. Oznamením o poistnom plnení zo dňa 18. 04. 2012 bolo žalobcom oznámené žalovaným v 2. rade, že dňa 16. 04. 2012 bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti, na základe ktorého predložili v prílohe listu výpočet výšky plnenia a to v sume 1.354,32 eura.

25. Podaním zo dňa 26. 04. 2012 žalovaný v 2. rade zaslal žalobcom žiadosť o doručenie dokladov a to aktuálneho právoplatného rozsudku o vyživovacej povinnosti zosnulého na maloletého syna Z. R., denný vymeriavací základ nebohého, číslo účtu manželky zosnulého so súhlasom na výplatu mesačných platieb na poškodenú.

26. Podaním zo dňa 21. 05. 2012 žalobcovia doložili potvrdenie o dennom vymeriavacom základe a vyčíslenie nárokov titulom pozostalostnej úrazovej renty, v rámci ktorého žiadali pozostalostnú úrazovú rentu pre žalobkyňu v 1. rade v sume 314,06 eura mesačne a pre žalobcu v 2. rade v sume 157,03 eura mesačne. Súčasťou bolo aj potvrdenie, v rámci ktorého bol denný vymeriavací základ vo výške 19,3602 eura. Úhrn zúčtovaných a vyplatených príjmov zo závislej činnosti za rok 2011 bol vo výške 6.814,89 eura a to za 10 mesiacov

27. Stanovisko k uplatneniu pozostalostnej úrazovej renty bolo žalobcom zo strany žalovaného v 2. rade zaslané podaním zo dňa 19. 06. 2012, v rámci ktorého bolo žalobcom oznámené, že ich žiadosti žalovaný v 2. rade nemôže vyhovieť.

28. V rámci refundácie dôchodkových dávok vyplatených žalobkyni v 1. rade formou vdovského a sirotského dôchodku bolo za obdobie od 22. 10. 2011 - do 31. 12. 2012 uhradené plnenie vo výške 5.223,82 eura, spočívajúce s vdovského dôchodku 3.133,96 eura a sirotského dôchodku 2.089,86 eura. Za obdobie od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2013 bolo žalobkyni v 1. rade vyplatené plnenie 4.540,80 eura a to formou vdovského dôchodku 2.731,20 eura a formou sirotského dôchodku 1.809,60 eura, pričom výška vdovského dôchodku za mesiace 2 - 11 predstavovala sumu 227,60 eura a sirotského sumu 150,80 eura.

29. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 09. 01. 2012 číslo 785 104 6709 bol od 22. 10. 2011 priznaný sirotský dôchodok v sume 142,20 eura mesačne a od 01. 01. 2012 bol zvýšený na sumu 146,90 eura mesačne. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 09. 01. 2012 číslo 785 104 6709 bol od 22. 10. 2011 priznaný vdovský dôchodok v sume 213,20 eura mesačne a od 01. 01. 2012 zvýšený na sumu 220,30 eura mesačne. Rozhodnutiami zo dňa 05. 12. 2013 bol od 01. 01. 2014 sirotský dôchodok zvýšený na sumu 153,80 eura mesačne a vdovský dôchodok na sumu 233,30 eura mesačne. V súčasnosti žalobkyňa v 1. rade poberá vdovský dôchodok vo výške 237,90 eura a žalobca v 2. rade vykonáva dohodu o brigádnickej práci študentov

30. Čo sa týka zdravotného stavu žalobkyne v 1. rade, z listinných dôkazov vyplynulo, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 26. 02. 2007 číslo 785 104 6709 0 bola zamietnutá žiadosť o invalidný dôchodok a to z dôvodu, že miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola 35%. V období

od 12. 10. 2011 do 18. 10. 2011 bola žalobkyňa v 1. rade hospitalizovaná pre zdravotné problémy, ktoré boli dlhotrvajúce. Dňa 28. 11. 2011 bol vypracovaný lekársky posudok, v rámci ktorého bola stanovená miera funkčnej poruchy v percentách 55% s tým, že fyzická osoba nebola odkázaná na opatrovanie/osobnú asistenciu, nebola odkázaná na úpravu bytu/rodinného domu/garáže, nebola odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, nebola odkázaná na kompenzáciu zvýšených výdavkov na diétne stravovanie, nebola odkázaná na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou, nebola odkázaná na kompenzáciu zvýšených výdavkov na opotrebovanie šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia, nebola odkázaná na sprievodcu. V rámci vyjadrenia k sociálnym dôsledkom ťažkého zdravotného postihnutia bolo uvedené, že v oblasti mobility má fyzická osoba zníženú pohybovú schopnosť, v oblasti orientácie nemá fyzická osoba zníženú orientačnú schopnosť, v oblasti komunikácie nemá fyzická osoba narušenú schopnosť komunikácie, v oblasti sebaobsluhy nemá fyzická osoba obmedzenú schopnosť sebaobsluhy. Rozhodnutím zo dňa 28. 11. 2011 č. spisu B2011/03393 nebolo vyhovelé žiadosti žalobkyne v 1. rade o vyhotovenie preukazu s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom, nakoľko nebola odkázaná na sprievodcu, avšak bol jej vystavený preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Zo správy MUDr. H. V. vyplynulo, že žalobkyňa v 1. rade je v jej starostlivosti od 13. marca 2013, trpí bolesťami chrbtice krčnej a bedrovej, ako i závratmi, opakovane býva hospitalizovaná a je jej podávaná tabletková a injekčná liečba.

31. Ohľadom majetkových pomerov, z listinných dôkazov vyplynulo, že rozhodnutím zo dňa 30. 08. 2011 číslo vkladu V985/11 bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Ž. LV XXXX pozemok registra C KN parcelné číslo XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1696 m², 2330 stavba so súpisným číslom XXXX na pozemku registra C KN s parcelným číslom XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1696 m² v prospech nebohého a žalobkyne v 1. rade v podiele 1 v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov na základe kúpnej zmluvy. Okrem toho dňa 08. 03. 2011 nebohý Z. R. uzatvoril zmluvu o úvere s Poštovou bankou, a.s., v rámci ktorej požiadal o poskytnutie úveru vo výške 3.500 eur, v 70 splátkach a bol mu poskytnutý úver vo výške 3.500 eur s mesačnou splátkou vo výške 85 eur a konečnou splatnosťou 14. 01. 2017. Žalobkyňa v 1. rade je nezamestnaná, vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 19. 11. 2008 naďalej, pričom s úradom spolupracuje a v pravidelných intervaloch predkladá potvrdenia o hľadaní zamestnania.

32. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 318/2001 Z.z. poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

33. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 318/2001 Z.z. poisťovník má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu:

- a. škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,
- b. škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,
- c. účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b), alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť plnenie alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,
- d. ušlého zisku.

34. Podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona č. 318/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

35. Podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 318/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

36. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 318/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi 20) a je povinný tento nárok preukázať. 21)

37. Citované ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. vymedzuje rozsah poistného krytia, a to tým spôsobom, že pod písm. a) až d) tohto ustanovenia obsahuje taxatívny výpočet prípadov, na ktoré sa vzťahuje poistné krytie a ktoré sú z hľadiska rozlíšenia toho, čo sa odškodňuje (okrem prípadu uvedeného pod písmenom c/), zhodné s právnou úpravou spôsobu a rozsahu náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 442 a nasl.). Z takto vymedzeného rozsahu poistného krytia je zrejmé, že rozlišuje vecnú škodu, ktorá je v Občianskom zákonníku upravená v § 443 a škodu na zdraví, ktorú upravujú ustanovenia § 444 - § 449a Občianskeho zákonníka.

38. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

39. Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

40. Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, vážnosť, telesná integrita, rodinný život a pod.), jednak prejavy osobnej povahy (napr. písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové záznamy). Teda subjektom práva na ochranu osobnosti je len fyzická osoba ako ľudská bytosť - človek, pretože len táto môže byť nositeľom osobnosti, resp. jednotlivých hodnôt tvoriacich osobnosť.

41. Generálna klauzula ochrany osobnosti, obsiahnutá v ust. § 11 Občianskeho zákonníka, bola prispôbena Listine základných práv a slobôd zákonom č. 509/1991 Zb., účinným od 1.1.1992. Účinnosťou tohto zákona bola pod ochranu osobnosti zahrnutá aj ochrana súkromia, ktorá zahŕňa právo na nerušený osobný život, duševný pokoj, nedotknuteľnosť života jednotlivca v kruhu jeho najbližších. Jednou z hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku, ktorej rešpektovanie musí občianske právo voči subjektom v rovnakom postavení zabezpečovať, je právo na súkromie.

42. Obsah práva na súkromie je nutné určovať so zreteľom na ústavné predpisy a ustanovenia medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, uvedených v čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, v ktorých má pozitívna zákonná úprava práva občana na súkromie, svoj prirodzenoprávny zdroj.

43. Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny, založenej na silných citových väzbách. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy, vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život, môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplňať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna)ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou.

44. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ust. § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí, alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závisieť v prvom rade na jej vôli, ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takom úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti, je ich osobným záujmom; ide o najbližších príbuzných, a to manžela a deti, a ak ich niet, tak o rodičov.

45. Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia, ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv, nestačí. Predpokladmi vzniku tohto nároku je existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon, spočívajúci v konaní tretej osoby, zodpovednej za narušenie osobnostných práv a príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním.

46. Podľa § 448 Občianskeho zákonníka fyzická osoba, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

47. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

48. Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

49. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

50. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

51. Podľa § 93 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti.

52. Podľa § 93 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení suma pozostalostnej úrazovej renty alebo úhrn súm pozostalostných úrazových rent po tom istom poškodenom nesmie presiahnuť sumu úrazovej renty, na ktorú mal alebo by mal poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti. To platí aj vtedy, ak poškodený bol poberateľ úrazovej renty z dôvodu nižšieho percentuálneho poklesu pracovnej schopnosti.

53. Podľa § 557 ods. 1 Trestného poriadku ak bol poškodenému aspoň sčasti priznaný nárok na náhradu škody, je odsúdený, ktorému bola povinnosť na náhradu škody uložená, povinný nahradiť mu trovy potrebné na účelné uplatnenie jeho nároku v trestnom konaní vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca.

54. Podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

55. Podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. ak nie je ustanovené inak, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty je nad 663,88 eura do 6 638,78 eura 41,49 eura + 9,96 eura za každých aj začatých prevyšujúcich sumu 331,94 eura 663,88 eura, nad 6 638,78 eura do 33 193,92 eura 220,74 eura + 16,60 eura za každých aj začatých prevyšujúcich sumu 1 659,70 eura 6 638,78 eura.

56. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

57. Podľa § 10 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. ak je predmetom právnej služby opakujúce sa plnenie, tarifná hodnota sa určí súčtom hodnôt týchto plnení; ak ide o plnenie na čas dlhší ako päť rokov alebo o plnenie na čas neurčitý, tarifnou hodnotou je päťnásobok ročného plnenia.

58. Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

59. Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

60. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že predmetný spor sa skladá z troch nárokov. S poukazom na to, sa súd v prvom rade zaoberal nárokom na vyplatenie pozostalostnej úrazovej renty a dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že nebohý bol v čase svojej smrti, teda dopravnej nehody manželom žalobkyne v 1. rade, žili v spoločnej domácnosti a v zmysle § 71 ods. 1 Zákona o rodine mali ako manželia vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Vykonaným dokazovaním tiež bolo preukázané, že v čase smrti manžela žalobkyňa v 1. rade nebola zamestnaná a nepoberala žiadne sociálne dávky t. j. jej manžel si vyživovaciu povinnosť voči nej plnil dobrovoľne a nebol teda dôvod priznávať ju súdnym rozhodnutím. Rovnako tak nebohý bol v čase dopravnej nehody otcom žalobcu v 2. rade a v zmysle § 62 ods. 1 Zákona o rodine mal povinnosť ho vyživovať až do doby, kým sa bude schopný sám živiť. Keďže si túto svoju povinnosť plnil dobrovoľne, ani v tomto prípade nebolo potrebné súdne rozhodnutie. Navyše, poškodený v čase svojej smrti nedovršil dôchodkový vek a nebol mu teda priznaný dôchodok, a preto nebolo žiadneho rozumného dôvodu, prečo by v zmysle § 448 Občianskeho zákonníka nemal žalobcom vzniknúť nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Nebolo pritom rozhodujúce, či táto vyživovacia povinnosť bola určená rozhodnutím súdu. V prípade, ak vyživovacia povinnosť nebola určená súdnym rozhodnutím, konajúci súd si podmienky existencie trvania a výšky vyživovacej povinnosti posúdi sám ako otázku predbežnú.

61. Presnú výšku toho, čo dostávala manželka a dieťa zo zárobku nebohého na svoju výživu, nemožno prakticky zistiť. Preto sa treba spravovať tými hľadiskami, ktorými by sa spravovali súdy v prípade, keď by rozhodovali o vyživovacej povinnosti nebohého voči nim.

62. Výška náhrady nákladov na výživu pozostalému je daná rozdielom medzi tým, čo mu bol nebohý povinný na výživnom podľa zákona o rodine poskytovať, príp. čo mu poskytoval dobrovoľne, a medzi

výškou dôchodkových dávok poberaných pozostalým z dôvodu smrti výživou povinnej alebo výživu mu poskytujúcej osoby (Ro NS ČR z 20. 02. 2002, sp. zn. 25Cdo 1161/2000).

63. Nie je rozhodujúca iba výška zárobku nebohého, ale treba prihliadať aj na ďalšie skutočnosti, ktoré ovplyvňovali jeho možnosti a schopnosti, najmä to, voči komu a v akej výške mal zákonnú vyživovaciu povinnosť, ako aj na to, aký bol rozsah odôvodnených potrieb každého oprávneného. Rozsah nemožno určiť mechanicky. Čo sa týkalo žalovanými namietanej zmeny, tak v tomto ohľade súd uvádza, že na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy došlo k zúženiu okruhu oprávnených osôb tak, že oprávnenými osobami sú v súčasnosti len tie osoby, voči ktorým mal nebohý vyživovaciu povinnosť či už priamo zo zákona, alebo ku ktorej sa zaviazal zmluvou. Vychádzajúc z uvedeného, bolo potrebné dospieť k záveru, že nebohý mal vyživovaciu povinnosť zo zákona voči žalobcom, teda boli aktívne legitimovaní na podanie tohto návrhu.

64. Pri určení vyživovacej povinnosti súd vychádzal z toho, že priemerný čistý mesačný príjem nebohého v roku 2011 bol vo výške cca 560 eur a odôvodnené potreby rodiny boli uspokojované z peňažného príjmu nebohého a formou nepeňažného plnenia žalobkyňou v 1. rade. Vychádzajúc z uvedeného sa však nestotožnil s vyčíslením spotrebovania príjmu tak, ako ho deklarovali žalobcovia v žalobe a žiadnym spôsobom nepreukázali. Vychádzajúc však z toho, že uvedené ani preukázať sa nedá, súd si samostatne ako predbežnú otázku riešil určenie výšky výživného povinného na oprávnené osoby, t.j. žalobcov. Súd mal za preukázané, že k výdavkom rodiny patrili náklady na bývanie v sume 165 eur a tieto boli povinní hradiť členovia domácnosti spoločne, teda každý z nich sa na nich podieľal tretinou, t.j. sumou 55 eur, avšak ani v tomto ohľade nebolo zrejmé, či išlo o jediné výdavky na domácnosť. Okrem toho nebohý splácal úver vo výške 85 eur, a preto nebolo možné súhlasiť so žalobkyňou v 1. rade, že uvedený výdavok patril v čase smrti manžela jej, ale bolo potrebné dospieť k záveru, že bol ich spoločným záväzkom, a preto sa na ňom podieľali spoločne, každý vo výške 42,50 eura, teda nebohý zo svojho príjmu spotreboval minimálne sumu 90 eur na stravu, 5 eur na ošatenie, 5 eur na hygienické a čistiace potreby a 55 eur na bývanie spolu s úverom vo výške 42,50 eura, teda spolu sumu 197,50 eura. Okrem toho z vykonaného dokazovania bolo žalobkyňou v 1. rade potvrdené, že nebohý mal aj telefónne číslo, a teda aj s týmto boli spojené určité výdavky, ktoré však žalobcovia žiadnym spôsobom do výdavkov domácnosti nezahrnuli, a preto súd ustálil, že nebohý zo svojho príjmu spotreboval na svoje potreby sumu minimálne do výšky 210 eur. Minimálne rovnakú životnú úroveň manžel zabezpečoval aj žalovanej v 1. rade, teda vo výške do 210 eur, pričom bolo potrebné vychádzať z toho, že okrem výdavkov na bývanie, úver a stravu, žalobkyňa v 1. rade uviedla ako svoje mesačné výdavky 7 eur na ošatenie a 10 eur na hygienické a čistiace potreby, v dôsledku čoho bolo žalobkyňou deklarované spotrebovanie príjmu nebohého minimálne vo výške 204,50 eura. S poukazom na zlý zdravotný stav žalobkyne v 1. rade medzi nevyhnutné výdavky na seba nezohľadnila lieky, a preto súd ustálil, že pri zabezpečení rovnakej životnej úrovne žalobkyňa v 1. rade z príjmu nebohého spotrebovala minimálne sumu 210 eur. Vychádzajúc z potrieb žalobcu v 2. rade, tak ako boli deklarované žalobcami a prihliadnuc na vek dieťaťa, jeho zdravotný stav a možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov, v rámci určenia výživného zo strany nebohého prichádzala do úvahy suma maximálne 140 eur mesačne spolu s rodičovským príspevkom, a preto súd ako predbežnú otázku určil výšku výživného a to u žalobkyne v 1. rade vo výške 210 eur mesačne a u žalobcu v 2. rade vo výške 140 eur mesačne. Takýmto výpočtom súd ustálil, že príjem nebohého vo výške 560 eur ($210 + 210 + 140$) bol v plnom rozsahu spotrebovaný na zabezpečenie potrieb rodiny a na tvorbu úspor nezostala žiadna suma, čo vlastne bolo v konaní aj potvrdené výsluchom žalobkyne v 1. rade, ako aj svedkov. Od týchto súm následne bolo potrebné odpočítať už priznaný sirotsky dôchodok a vdovský dôchodok vo výške 142,20 eura a 213,20 eura, v dôsledku čoho súd ustálil, že žalobcom v 1. a 2. rade nevznikol nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, nakoľko ich základné životné potreby, ktoré predtým boli zabezpečované z príjmu nebohého formou dobrovoľného výživného, sú od jeho úmrtia zabezpečované formou sirotského a vdovského dôchodku, ktorý primerane zabezpečuje ich nevyhnutné potreby tak, ako boli žalobcami vyčíslené, prihliadnuc pritom na skutočnosť, že výdavky na bývanie a úver, neboli výdavkami len žalobcov, ale podieľal sa na nich aj nebohý, a preto súd dospel k záveru, že žalobu v časti, týkajúcej sa pozostalostnej úrazovej renty, zamietol.

65. S poukazom na uvedené sa súd už v rámci ďalšieho dokazovania nezaoberal vyčíslením pozostalostnej úrazovej renty, ako aj mal za to, že uvedené medzi stranami sporu sporné nebolo. Rovnako tak súd nepovažoval za potrebné zisťovať ako sa vyvíjal sirotsky a vdovský dôchodok, nakoľko suma výživného sa určuje ku dňu úmrtia nebohého a v rámci tohto určenia bolo potrebné zohľadniť v tom čase priznaný sirotsky a vdovský dôchodok.

66. Neobstojí pritom ani tvrdenie, že postupom času by mohlo dôjsť k zvýšeniu príjmu nebohého, nakoľko v tomto ohľade súd poukazuje na skutočnosť, že sirotsky a vdovský dôchodok je žalobcom pravidelne navyšovaný o príslušné percento, ako aj je v možnostiach žalobkyne v 1. rade zvýšiť si životnú úroveň a to opätovnou žiadosťou o invalidný dôchodok, nakoľko naposledy oň žiadala v roku 2007 a od tej doby podľa listinných dôkazov došlo k zhoršeniu jej zdravotného stavu. V tomto ohľade súd oceňuje snahu žalobcu v 2. rade o zvýšenie životnej úrovne rodiny a vykonávanie brigádnickej práce študentov, avšak aj s poukazom na uvedené, nemohol súd dospieť k záveru, že popri vyplácanom sirotskom dôchodku by mu priznal aj pozostalostnú úrazovú rentu, nakoľko tým by došlo k značnému zvýšeniu životnej úrovne rodiny, čo by bolo neprijateľné s poukazom na životnú úroveň rodiny pred tragickou nehodou.

67. Ďalším nárokom, uplatneným zo strany žalobcov, bola náhrada nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej sa súd v prvom rade zaoberal tým, či žalovaný v 2. rade je v spore pasívne legitimovaný na plnenie - náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv žalobcov (práva na súkromný a rodinný život) spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode podľa § 4 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 veta druhá zákona č. 381/2001 Z.z.

68. Vychádzajúc z názoru dovolacieho súdu, vyjadreného v rozsudku Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31. 03. 2016, v rámci ktorého dovolací súd nezistil dôvody na odklon od názoru vysloveného v uznesení Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4Cdo 168/2009 zo dňa 20. 04. 2011, súd bol toho názoru, že poisťovňa nie je pasívne vecne legitimovaná a to s poukazom na výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

69. Dovolací súd nezhliadol dôvod na odlišný výklad § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. ani po rozhodnutí SD rozsudkom C-22/12 vo veci W. V. proti G. L. a X. V.. Rovnako tak, dovolací súd dospel k záveru, že priamy účinok (čl. 1 ods. 1 druhej smernice, resp. čl. 3 štvrtý pododsek) smernice č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, ktorá nahradila prvú smernicu, druhú smernicu a tretiu smernicu, je vylúčený.

70. S poukazom na uvedené súd ustálil, že neobstoja názory, vyjadrené krajskými súdmi, predložené žalobcami, ako aj žalovaným v 1. rade a keďže nezhliadol odlišnosť medzi sporom prejednávaným vo vyššie uvedenej veci a daným sporom, musel dospieť k záveru, že žalovaný v 2. rade v časti, týkajúcej sa nemajetkovej ujmy, nie je pasívne legitimovaný.

71. Čo sa týkalo žalovaného v 1. rade, nebolo pochyb o tom, že svojím protiprávnym konaním spočívajúcim v porušení dôležitej povinnosti uloženej mu zákonom pri riadení motorového vozidla, spôsobil dopravnú nehodu a usmrtil Z. R., čím zasiahol do osobnostných práv žalobcov a to do ich práva na súkromie a rodinný život. Protiprávnym konaním žalovaného v 1. rade teda došlo k nepriaznivým následkom u žalobcov, pri ktorých z objektívneho hľadiska je teda dôvodné konštatovať, že ide o nemajetkovú ujmu žalobcov značnej miery, ktorú je možné, aj keď len relatívne, zmierniť priznaním v peniazoch.

72. Následne vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že v prípade žalobcov došlo k zásahu do ich osobnostných práv v súvislosti so smrťou otca a manžela, čím bola narušená celistvosť rodiny a bolo závažným spôsobom zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Rovnako tak nebolo sporné, že následky tohto zásahu sú trvalé, neodstrániteľné a nenapraviteľné. Z objektívneho pohľadu je strata jedného z člena rodiny úplne neodčiniteľnou ujmovou, ktorá postihuje všetkých členov rodiny. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd preto hodnotil ako primeraný prostriedok ochrany proti neoprávnenému zásahu spôsobeného žalovaným v 1. rade. Charakter spôsobenej ujmy odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom adekvátnu peňažnú náhradu, ktorá zodpovedá negatívnym dôsledkom spôsobeným smrťou blízkej osoby, zákon neurčuje, preto bol súd toho názoru, že v prípade žalobcov v 1. a 2. rade, t.j. manželky, ktorá je osobou zdravotne ťažko postihnutou, a syna, ktorý bol v čase dopravnej nehody vo veku 12 rokov, náhrada v sume uplatnenej po 15.000 eur, je adekvátna. K uvedenému dospel aj s prihliadnutím na harmonické manželské spolužitie a na citový vzťah otca so

synom, zdravé rodinné prostredie, v rámci čoho súd nevzhladol dôvod, prečo by mal žalobkyni v 1. rade priznať sumu vo výške 25.000 eur, teda vyššiu ako žalobcovi v 2. rade. Navyše, súd mal za to, že uvedená suma je primeraná na zabezpečenie ďalšieho života žalobcov a prihliadol pritom aj na to, že ani jeden zo žalobcov nevyhľadal lekársku pomoc za účelom prekonania tragédie a tiež skutočnosť, že žalobcovia nemusia riešiť po smrti manžela a otca bytovú situáciu, nakoľko tú ešte za života vyriešil za nich nebohý a teraz žalobkyňa spláca pôžičku, ktorá bude v januári 2017 plne uhradená. Okrem toho žalobcovia majú pomoc a oporu v rodinných príslušníkoch žalobkyne v 1. rade, pričom brat žalobkyne v 1. rade nahrádza žalobcovi v 2. rade otca, vykonáva s ním aktivity, ktoré dovtedy žalobca v 2. rade vykonával s otcom. Otca mu síce týmto konaním nenahradí, pretože ako súd už vyššie konštatoval, ide o nenapraviteľnú ujmu, avšak na druhej strane u žalobcu v 2. rade bolo potrebné rozpoznať zmierenie sa a vysporiadanie sa s touto situáciou. Jeho výsluch v konaní navrhnutý nebol a súd na ňom ani netrval, pretože jeho blízky vzťah s otcom nebol žiadnou stranou popretý, ako ani namietaný, a nebolo by ani vhodné, aby maloleté dieťa po smrti rodiča bolo vystavené takémuto tlaku. Navyše, v konaní bolo preukázané, že dosahuje výborné študijné výsledky, zaujíma sa o život rovnako ako pred tým, jediným negatívom je, že by túžil prežívať svoje zážitky s otcom, čo mu však nie je umožnené, a preto súd rozhodol, že mu patrí náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur, ktorá mu zabezpečí finančnú istotu do budúcnosti a pomôže pri vstupe do dospelosti, čo by v opačnom prípade zabezpečoval jeho otec. V rovnakej výške priznal náhradu nemajetkovej ujmy aj žalobkyni v 1. rade, pričom zohľadnil najmä harmonické manželské spolužitie a tiež jej zdravotný stav a skutočnosť, že smrťou manžela prišla o oporu v živote, ako aj v chorobe, o osobu, ktorá by sa o ňu postarala a pomáhala jej. Navyše žalobcovia prišli nielen o osobnú starostlivosť a lásku zo strany manžela a otca, ktorá v konaní bola jednoznačne preukázaná, ale aj o finančnú podporu, ktorú by im mohol poskytovať, a preto nemajetkovú ujmu súd hodnotil za primeranú na ich zabezpečenie do budúcnosti. Následne zohľadnil súd aj tú skutočnosť, že žalovaný v 1. rade počas trestného konania dobrovoľne uhradil sumu 1.460 eur, ktorá bola žalobkyňou v 1. rade pripočítaná na úhradu nemajetkovej ujmy, a teda u žalobkyne v 1. rade náhrada nemajetkovej ujmy prestavovala sumu 13.540 eur a u žalobcu v 2. rade sumu 15.000 eur.

73. Poslednou položkou v rámci požadovanej náhrady škody v súdnom konaní bola náhrada trov poškodených v trestnom konaní pod sp. zn. 3T 119/2012, v rámci ktorej sa súd v prvom rade zaoberal pasívnou legitimitáciou žalovaného v 2. rade a ustálil, že uvedeného nároku voči žalovanému v 2. rade sa žalobcovia domáhajú v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 318/2001 Z.z., podľa ktorého poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b), alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť plnenie alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie. Z uvedeného súd zistil, že ide o osobitnú kategóriu nárokov poškodeného, ktoré sa hradia z poistenia zodpovednosti a predstavujú nároky na náhradu nákladov právneho zastúpenia. Zákomom č. 110/2007 Z.z. došlo k zmene, ktorá znamenala, že náhrada nákladov právneho zastúpenia bola viazaná na určité podmienky a to, že poisťovateľ neskončil do troch mesiacov od oznámenia škodovej udalosti vyšetrowanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie alebo v tej istej lehote neoznámil poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, alebo poisťovateľ neposkytol do troch mesiacov od oznámenia škodovej udalosti poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie za podmienok uvedených v § 11 ods. 6 písm. b), alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie alebo neoprávnene krátil poistné plnenie, a to aj pred uplynutím lehoty uvedenej v písm. a) a b). Vychádzajúc z chronológie udalostí súd ustálil, že podaním zo dňa 10. 02. 2012 žalobcovia si u žalovaného v 2. rade uplatnili nárok poškodených na plnenie v zmysle § 15 zák. č. 381/2001 Z.z., teda poisťovateľ bol povinný oznámiť najneskôr dňa 11. 05. 2012 skutočnosti uvedené v § 11 ods. 6 a to buď písmeno a) alebo písmeno b). Pri uvedenom však bolo potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že podaním zo dňa 26. 04. 2012 žalovaný v 2. rade zaslal žalobcom žiadosť o doručenie dokladov a títo na túto výzvy reagovali až podaním zo dňa 21. 05. 2012, teda po uplynutí minimálne 25 dní. Z uvedeného vyplýva, že síce došlo k predĺženiu lehoty o minimálne 25 dní, ani uvedené nemohlo zmierniť tú skutočnosť, že stanovisko k uplatneniu pozostalostnej úrazovej renty bolo žalobcom zo strany žalovaného v 2. rade zaslané podaním zo dňa 19. 06. 2012, teda po uplynutí trojmesačnej lehoty a to od uplatnenia nárokov. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že dňa 30. 01. 2012 si uplatnili nároky v trestnom konaní a následne boli odkázaní na občianske súdne konanie, pretože prioritné bolo, že žalovaný v 2. rade včas neoznámil dôvody, prečo nepriznal nároky z pozostalostnej úrazovej renty a náhrady nemajetkovej ujmy.

Zákon nič nehovorí o tom, že čo s nárokom, ktorý žalovaný v 2. rade v lehote splnil, a s poukazom na jeho výšku, súd mal za to, že ide o zanedbateľný nárok v spojitosti s celým konaním, a preto na uvedené neprihliadol. Z uvedeného teda vyplývalo, že v dôsledku nečinnosti žalovaného v 2. rade boli žalobcovia nútení uplatniť si svoje nároky aj v trestnom konaní a následne v občianskom súdnom konaní. Neobstojí pritom tvrdenie, že by si u žalovaného v 2. rade neuplatnili aj trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, a preto súd dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcom v 1. a 2. rade náhradu trov poškodených v trestnom konaní. Čo sa týka účelnosti trov konania poškodených, neobstojí argumentácia, týkajúca sa toho, že v trestnom konaní nemohla byť riešená pozostalostná úrazová renta a nemajetková ujma, nakoľko pri vymedzení škody je potrebné vychádzať z § 124 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcovia v 1. a 2. rade správne uplatnili náhradu škody a nemajetkovej ujmy v trestnom konaní v rámci tzv. adhézneho konania a tiež riadne pokračovali v konaní a to podaním žaloby v rámci civilného konania, teda ich nárok je oprávnený.

74. Čo sa týkalo výpočtu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, súd mal za to, že išlo o konanie, v rámci ktorého boli spojené tri konania a v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky bolo pri výpočte odmeny potrebné vychádzať z toho, že pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Následne súd zistil, že výška tarifnej hodnoty pri náhrade vecnej škody bola vo výške 1.604,32 eura, z čoho odmena predstavovala sumu 71,37 eura a 1/3 z nej sumu 23,79 eura. Uvedené vyplývalo z aplikácie § 10 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov pri poskytovaní právnych služieb (ďalej len vyhláška). Pri pozostalostnej úrazovej rente súd vychádzal z § 10 ods. 1, 3 vyhlášky a tarifnú hodnotu ustálil na sumu 21.840 eur ($12 \times /205 + 159/ \times 5$ rokov) a odmena za jeden úkon právnej služby tak predstavovala sumu 386,74 eura. Išlo o vec s najvyššou hodnotou, preto súd tarifnú odmenu nekrátil. Pri určení tarifnej hodnoty pri nemajetkovej ujme bolo potrebné vychádzať z § 10 ods. 1, 8 vyhlášky a ustáliť, že tarifná hodnota bola vo výške 2.000 eur a teda odmena za jeden úkon právnej služby bola vo výške 91,29 eura a 1/3 z nej vo výške 30,43 eura. Aplikujúc § 13 ods. 3 vyhlášky, súd dospel k záveru, že odmena právnej služby za jeden úkon v trestnom konaní predstavovala sumu 440,96 eura (386,74 eura + 23,79 eura + 30,43 eura) a právna zástupkyňa žalobcov v trestnom konaní vykonala dva úkony právnej služby, ktoré boli účelne vynaložené, a preto jej patrí odmena vo výške $2 \times 440,96$ eura, zvýšená o režijný paušál $2 \times 7,63$ eura, t.j. spolu 897,18 eura. Čo sa týkalo odmeny požadovanej za úkony účasti na preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 17. 02. 2012 a dňa 19. 03. 2012, súd po preskúmaní trestného spisu zistil, že na tieto úkony sa právna zástupkyňa telefonicky ospravedlnila a zúčastnila sa ich priamo žalobkyňa v 1. rade, a preto za ne odmena právnej zástupkyne nepatrí.

75. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd dospel k záveru, že v časti, týkajúcej sa pozostalostnej úrazovej renty, žalobu v celom rozsahu zamietol. V časti, týkajúcej sa nemajetkovej ujmy žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcom nemajetkovú ujmu a to žalobkyňa v 1. rade vo výške 13.540 eur a žalobcovia v 2. rade vo výške 15.000 eur a voči žalovanému v 2. rade žalobu zamietol, ako aj vo zvyšnej časti voči žalovanému v 1. rade žalobu zamietol. V poslednej časti, týkajúcej sa náhrady trov poškodených v trestnom konaní, uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov v trestnom konaní, avšak vo výške 897,18 eura a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, nakoľko dospel k záveru, že žalobcovia si predmetné trovy právneho zastúpenia nesprávne vyčíslili, a preto tiež vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

76. Ohľadom priznanej nemajetkovej ujmy, súd zohľadnil výšku priznanej nemajetkovej ujmy a dospel k záveru, že v danom prípade je vhodné určiť dlhšiu lehotu na plnenie podľa § 232 ods. 3 CSP a to v rozsahu 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

77. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal pritom z § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 257 CSP a to z dôvodu, že vo vzťahu k žalovanému v 1. rade mal súd za to, že v tejto časti sporu strany sporu mali úspech čiastočný, a preto žiadnej zo strán nepatrí právo na náhradu trov konania. Čo sa týkalo sporu so žalovaným v 2. rade, tak súd mal za to, že síce žalovaný v 2. rade bol vo väčšej miere úspešný, avšak keďže rozhodnutie vo veci záviselo výlučne

na právnom posúdení a to v čase podania žaloby nebolo zrejmé ani jednej zo strán sporu, nakoľko rozhodovacia prax bola nejednotná a ustálenie prišlo až v podobe posledného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 03. 2016, žalobcovia nemohli v čase podania žaloby vedieť, že budú neúspešní voči žalovanému v 2. rade. Rovnako tak, čo sa týkalo pozostalostnej úrazovej renty, súd zohľadnil skutočnosť, že v základe bola žaloba dôvodná, avšak ustálic ako predbežnú otázku výšku výživného, súd vzhliadol tento žalobný návrh za nedôvodný, avšak ani uvedené nemohol dať za vinu žalobcov. Navyše, žalovaný v 2. rade vo svojom stanovisku tvrdil, že žalobcovia v 1. a 2. rade nemajú vôbec nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, vychádzajúc pritom z výkladu ad absurdum, priznávajúc nárok len pri výživnom určenom súdnym rozhodnutím, čo súd vzhliadol za nesprávny právny názor.

78. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb. od poplatku sú oslobodení, žalobca v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom.

79. Podľa § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

80. Keďže predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobená trestným činom a žalobcovia sú od poplatku oslobodení, pričom u žalovaných predpoklady na oslobodenie zistené neboli, súd v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za žalobu, v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy, a to vo výške 904 eur a žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne povinnosť na zaplatenie pomernej časti súdneho poplatku za žalobu, v časti týkajúcej sa trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a to vo výške 52,50 eura, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

81. Pri výpočte sumy súdneho poplatku súd vychádzal z toho, že žalobcovia v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy sa domáhali celkovo sumy 38.540 eur, z ktorej súdny poplatok predstavoval sumu 1.222 eur (66 eur + 3% zo sumy 38.540 eur po zaokrúhlení podľa § 7a zákona o súdnych poplatkoch a položky 7b písm. b/ sadzobníka súdnych poplatkov), pričom súd žalobcom priznal spolu sumu 28.540 eur, teda úspech mali v rozsahu 74%, a preto pomerná časť súdneho poplatku predstavovala sumu 904 eur (74% zo sumy 1.222 eur) a na túto súd zaviazal žalovaného v 1. rade ako neúspešnú stranu sporu. Čo sa týkalo časti, týkajúcej sa trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, žalobcovia sa domáhali sumy 3.672,64 eura, z ktorej súdny poplatok predstavoval sumu 220 eur (6% zo sumy 3.672 eur/t.j. po zaokrúhlení na celé eurá § 7 ods. 11 zákona o súdnych poplatkoch/ a vypočítaný podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov a v spojení s § 7a zákona o súdnych poplatkoch). Súd žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal na úhradu sumy 897,18 eura, ktorá z celej požadovanej sumy predstavovala 24%, teda aj pomerná časť súdneho poplatku v časti, týkajúcej sa trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, predstavovala sumu 52,50 eura (24% zo sumy 220 eur po zaokrúhlení podľa § 7a sadzobníka súdnych poplatkov), na ktorej náhradu súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade ako čiastočne neúspešné strany sporu.

82. Súdny poplatok majú žalovaní v 1. a 2. rade možnosť uhradiť:

- a) E-Kolkami s QR kódom (Potvrdenie o úhrade súdneho poplatku),
- b) bankovým prevodom na účet súdu podľa údajov v doručenom Platobnom predpise na zaplatenie súdneho poplatku,
- c) prostredníctvom samoobslužného platobného kiosku umiestneného v priestoroch Okresného súdu Levice za pomoci QR kódu obsiahnutého v doručenom Platobnom predpise na zaplatenie súdneho poplatku, alebo
- d) prostredníctvom Poštového poukazu obsiahnutého v doručenom predpise na zaplatenie súdneho poplatku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Levice písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.